

Gál József.

1861—1934.

A dâmbâui egyházközségből hozta magával a középiskolába azt a kivételesen mély vallásos érzést, mely egy életen át vezérlő csillaga volt. Előhaladott korban kezdette meg gimnáziumi tanulmányait. Erre később nagyra ráfizetett, mert a VI. gimnáziumi osztályból besorozták katonának. Három évig volt katona. A katonai élet pallérozatlan durvasága sok keserűséget okozott érzékeny lelkének, de másfelől vasfegyelme is meglátszott rajta. Mikor a katonai évek letelte után visszajött a gimnáziumba, a kisebb diákok előtt koránál és külsejénél fogva valóságos tanári tekintélynek örvendett. Az érettségi után papi pályára ment, mely pálya nagyra megfelelt egyéni hajlamainak. Ez a hivatásérzet látszik egész papi működésén. Ahol megkezdette e szép pályát, ugyanazon a helyen folytatta 41 évig hűséggel, becsülettel és zajtalanul. Nemcsak az egyházközség külső építésében, hanem a hivek lelkében is maradandó nyomait hagyta lelkipásztori működésének. Milyen boldog volt, ha hűséges vetése után a siker aratását láthatta! A hangos szereplésre nem vágyott, a népszerűséget nem kereste; mégis általános közbecsülés vette körül egész életében. Mély vallásos érzéstől áthatott imádságok, egyházi beszédek és versek tesznek bizonyosságot írói tehetségéről. Isten szép és nagy családdal áldotta meg, de szerető és gondos nejével együtt a szűkös papi jövedelem mellett is megtalálták azokat a módozatokat, melyekkel gyermekeik jövőjét megalapozhatták. Milyen boldogan és jó reménységgel ment Cristurra, hogy ott a sok gonddal épített szép családi otthonban, s részben az általa ültetett fák árnyékában élvezni fogja a jól megérdemelt nyugalmat. Nem sokáig élvezhette. Amilyen csendes és zajtalan volt élete, olyan csöndben távozott el innen. Nagy családjával és hiveivel együtt mi is kegyelettel őrizzük a nemes lelkű barát emlékezetét. V. A.

Barabás András

nyug. árvaszéki elnök, tb. körü felügyelő gondnok koporsója mellett.
(Megh. 1933. XII. 26.)

Egy szép és értékesen megfutott pálya véghatárpontjánál állunk. A gyászos koporsó hirdeti, hogy megszűnt egy munkában fáradhatatlan, hitvesi gyöngédségben kimeríthetetlen, baráti szeretetben megbecsülhetetlen, vallását és egyházát mélyen szerető drága nemes élet.

Kidőlt a régi világnak egy erős oszlopa. Pihenni tért annak tiszteletreméltó egyénisége . . .

Itt járt, itt élt közöttünk azzal a nemes lélekkel, mely az övét szerette, másét tisztelte; magának sokszor ártott, másnak mindig hasznára volt.

Az írás szava telt be a gyászoló családon: *Búra változtatom ünnepeiteket.*

Nemcsak a hivatal állított néhai testvérünk koporsója mellé, hanem az a közel 30 éves barátságig mélyült ismeretség, mely idő alatt láttam kiváló jeles tulajdonságait és megtanultam benne tisztelni, szeretni és becsülni a polgári élet kiváló munkását, a gyöngéden szerető férjet, a nemes lelkű barátot és az erős hitű unitárius testvért.

Láttam hivatalban a tiszta látás és szelid szeretet emberét, mint az özvegyek és árvák gondviselőjét és tudom, hogy sok keserű könnyet törölt le s szárított fel a szenvedők arcán. Hivatali szobáját a szolgálatkészség, udvariasság, szenvedő embertársai iránti meleg testvéri érzés, rend és pontosság drága erényei ékesítették. Jelszava volt: *Az én Atyám munkálkodik, én is munkálkodom . . .* És munkálkodott fáját szerető, embertársait becsülő nemes lélekkel. Nevét ma is tisztelettel emlegetik, emlékét áldani fogják.

Éreztem az idők viharai által elsodort nemesi kuriájának,